

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 27, 2020

Nummer 27, 2020

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1377](#) 15-09-2020

Moet 'alle' niet aan Belastingdienst opgegeven omzet van B.V. worden aangemerkt als 'uit misdrijf afkomstig'?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1423](#) 15-09-2020

Vinden verklaringen van aangeefster voldoende steun in aanwezigheid van verdachte op of nabij plaats delict?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1420](#) 15-09-2020

Herziening op basis van handgeschreven verklaring van getuige A, inhoudende dat aangeefster tegen A heeft verteld dat ze valse aangifte had gedaan.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1414](#) 15-09-2020

Verweer met betrekking tot schatting wederrechtelijk verkregen voordeel voor zover dit betrekking heeft op legale contante inkomsten van betrokkene.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1421](#) 15-09-2020

Kon hof oordelen dat feit niet is verjaard op de grond dat verjaring is gestuit door in verzekeringstelling verdachte?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1422](#) 15-09-2020

Is OM ontvankelijk in vervolging, nu verdachte ter zake van hetzelfde feit reeds eerder onherroepelijk is veroordeeld?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1374](#) 15-09-2020

Was gewone raadkamer bevoegd kennis te nemen van klaagschrift, nu klager wordt verdacht van economisch delict?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1415](#) 15-09-2020

Dient (ná 14-dagentermijn maar vóór terechtzitting in hoger beroep) door raadsman van verdachte naar hof gezonden faxbericht ('Het hoger beroep is gericht tegen de bewezenverklaring en de strafmaat'), dat zich bij stukken van geding bevindt, te worden aangemerkt als 'schriftuur houdende grieven'?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1370](#) 15-09-2020

Is rechtbank bevoegd tot behandeling klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv, nu tegen vonnis waarbij in beslag genomen auto verbeurd is verklaard geen hoger beroep is ingesteld?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1372](#) 15-09-2020

Kan verdachte in zijn hoedanigheid van belastingadviseur worden aangemerkt als 'degene die bij belastingwet voorziene aangifte heeft gedaan' in de zin van artikel 69 lid 2 AWR?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1376](#) 15-09-2020

Heeft verdachte heroïne tezamen en in vereniging met ander opzettelijk aanwezig gehad?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1401](#) 15-09-2020

Was gewone raadkamer bevoegd kennis te nemen van klaagschrift, nu klagers verdacht worden van economisch delict?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1371](#) 15-09-2020

Heeft verdachte elektriciteit weggenomen?

Annotatie

[Stuiving verjaring door inverzekeringstelling. Commentaar bij Hoge Raad 15 september 2020, ECLI:NL:HR:2020:1421.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Doen van onjuiste belastingaangifte door belastingconsulent. Commentaar bij Hoge Raad 15 september 2020, ECLI:NL:HR:2020:1372.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Bewijsmiddelen: unus testis? Commentaar bij Hoge Raad 15 september 2020, ECLI:NL:HR:2020:1423.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Stuïting verjaring door inverzekeringstelling. Commentaar bij Hoge Raad 15 september 2020, ECLI:NL:HR:2020:1421.***mr. J.H.J. Verbaan***

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie ontucht meermalen gepleegd met een destijds minderjarige, is bewezen verklaard, over het oordeel van het hof dat de verjaring is gestuit door de inverzekeringstelling van de verdachte en het openbaar ministerie ontvankelijk is in de vervolging.

Het hof heeft met betrekking tot de verjaring overwogen dat het zich ambtshalve heeft gebogen over de vraag naar de ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in verband met de verjaringstermijn van het ten laste gelegde. Het hof haalt artikel 70 onder 3 Sr, zoals dat luidde ten tijde van het ten laste gelegde, aan en overweegt dat overtreding van artikel 245 Sr, zoals dat luidde ten tijde van het ten laste gelegde, bedreigd is met een gevangenisstraf van maximaal acht jaren. Op grond van artikel 71 Sr, zoals dat destijds luidde, is de verjaringstermijn aangevangen op de eerste dag volgend op de dag waarop aangeefster de leeftijd van achttien jaren heeft bereikt, te weten op 3 januari 2004. Uitgaande van de verjaringstermijn die is gekoppeld aan de strafbedreiging van overtreding van artikel 245 Sr, vervalt het recht op strafvervolging op 3 januari 2016. De verjaring kan worden gestuit door een daad van vervolging. Het hof merkt de inverzekeringstelling van de verdachte op 2 juli 2015 aan als een zodanige daad, zodat de verjaring is gestuit. Nu ook overigens geen feiten of omstandigheden zijn aangevoerd of anderszins aannemelijk zijn geworden die zouden moeten leiden tot niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, is het openbaar ministerie ontvankelijk in de vervolging.

De Hoge Raad overweegt dat voor de beoordeling van de klacht relevante wetgeving in het bijzonder artikel 70 Sr van belang is en haalt de bepaling aan zoals dat luidt met ingang van 1 april 2013. De Hoge Raad overweegt dat er in cassatie van kan worden uitgegaan dat op grond van artikel 70 (oud) Sr, zoals dit luidde ten tijde van het ten laste gelegde, de verjaringstermijn van het ten laste gelegde misdrijf omschreven in artikel 245 Sr niet zou kunnen zijn voltooid voor 3 januari 2016. Verder volgt uit de vaststellingen van het hof dat de in de tenlastelegging

genoemde persoon ten aanzien van wie het feit is gepleegd, ten tijde van het ten laste gelegde de leeftijd van achttien jaren nog niet had bereikt. De Hoge Raad overweegt dat in geval van verandering van wetgeving met betrekking tot de verjaring naar hedendaagse rechtsopvatting in strafzaken als uitgangspunt geldt dat deze verandering direct van toepassing is, met dien verstande dat een reeds voltooide verjaring wordt geëerbiedigd (vgl. ECLI:NL:HR:2010:BK1998).

De Hoge Raad overweegt dat uit voorgaande volgt dat de met ingang van 1 april 2013 veranderde wetgeving direct van toepassing geworden is terwijl nog niet sprake was van een reeds voltooide verjaring. Dit brengt mee dat op grond van artikel 70 lid 2 aanhef en onder 2° Sr het recht tot strafvordering niet verjaart. De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel dat het ten laste gelegde feit niet is verjaard, dus juist is, wat er ook zij van de gronden waarop dat oordeel steunt.

ANNOTATIE

Doen van onjuiste belastingaangifte door belastingconsulent. Commentaar bij Hoge Raad 15 september 2020, ECLI:NL:HR:2020:1372.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie het opzettelijk onjuist doen van een bij de belastingwet voorziene aangifte, terwijl het feit ertoe strekt dat te weinig belasting wordt geheven, meermalen gepleegd, is bewezen verklaard, over het oordeel van het hof dat de verdachte in zijn hoedanigheid van belastingadviseur/-consulent kan worden aangemerkt als 'degene die een bij de belastingwet voorziene aangifte heeft gedaan' in de zin van artikel 69 lid 2 AWR.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring voorts overwogen dat de verdediging ter terechtzitting heeft bepleit dat indien het hof het onder het eerste alternatief/cumulatief ten laste gelegde bewezen acht, de verdachte dient te worden ontslagen van alle rechtsvervolging nu hij als belastingconsulent niet de door artikel 69 lid 2 AWR vereiste kwaliteit bezit. Immers, de wettelijke aangifteplicht rust op degene die is uitgenodigd tot het doen van aangifte, dan wel op de belastingplichtige die dat eigener beweging doet, maar in geen geval op de belastingadviseur/belastingconsulent.

Het hof verwerpt het verweer en overweegt dat artikel 68 AWR een expliciet kwaliteitsdelict betreft. Artikel 69 AWR daarentegen is geen expliciet kwaliteitsdelict, omdat het zich niet enkel richt tot degene aan wie bij of krachtens de belastingwet een verplichting is opgelegd. Het hof is van oordeel dat in artikel 69 lid 2 AWR slechts sprake is van kwaliteitsdelicten indien en voor zover wordt terugverwezen naar de in artikel 68 lid 1 AWR omschreven gedragingen. In het onderhavige geval is daarvan geen sprake, nu is bewezen verklaard dat de verdachte opzettelijk onjuist aangiftes inkomstenbelasting heeft gedaan, welke gedraging zelfstandig strafbaar is gesteld in artikel 69 lid 2 AWR, zonder dat wordt terugverwezen naar de in artikel 68 lid 1 AWR genoemde verplichtingen voor de bedoelde belastingplichtige.

De Hoge Raad haalt artikel 69 lid 2 AWR, op welke bepaling de tenlastelegging en

bewezenverklaring zijn toegesneden, aan en overweegt dat het in ECLI:NL:HR:2020:121 over artikel 69 lid 2 AWR onder meer heeft overwogen dat artikel 69 lid 2 AWR is gericht tot degene die een 'bij de belastingwet voorziene aangifte' onjuist of onvolledig doet. Als pleger van het onjuist of onvolledig doen van een bij de belastingwet voorziene aangifte moet daarom worden aangemerkt degene die tot het doen van de aangifte gehouden is (vgl. over een geval waarin deze aangifteplicht rustte op een vennootschap en derhalve niet op de persoon die namens de vennootschap de aangifte feitelijk had gedaan:

ECLI:NL:HR:2006:AU8286, r.o. 3.3). Die gehoudenheid tot het doen van aangifte kan worden vastgesteld bij eenieder die tot het doen van aangifte is uitgenodigd als voorzien in artikel 8 lid 1 AWR. De omstandigheid dat de in artikel 8 lid 1 AWR bedoelde uitnodiging tot het doen van aangifte (nog) niet was ontvangen, staat op zichzelf beschouwd niet in de weg aan het oordeel dat sprake is van een 'bij de belastingwet voorziene aangifte' in de zin van artikel 69 lid 2 AWR (vgl. ECLI:NL:HR:2011:BP3746, r.o. 2.3 en ECLI:NL:HR:2011:BQ3673, r.o. 4.2).

De Hoge Raad overweegt dat, mede gelet op de parlementaire geschiedenis van de thans in artikel 69 lid 2 AWR opgenomen strafbaarstelling, een als aangifte ingediende gegevensdrager uitsluitend kan worden aangemerkt als een 'bij de belastingwet voorziene aangifte' indien die aangifte is gedaan door degene op wiens belasting- of betalingsplicht die aangifte betrekking heeft, of door degene die uit hoofde van artikel 42 tot en met 44 AWR als vertegenwoordiger van de belasting- of betalingsplichtige kan optreden. De Hoge Raad overweegt dat de klacht uitgaat van de op opvatting dat ook buiten deze gevallen sprake kan zijn van het als pleger strafrechtelijk aansprakelijk zijn voor het onjuist of onvolledig doen van een bij de belastingwet voorziene aangifte als bedoeld in artikel 69 lid 2 AWR. De Hoge Raad oordeelt dat deze opvatting onjuist is, zodat de klacht niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad overweegt dat opmerking verdient dat – zoals ook blijkt uit de wetsgeschiedenis – artikel 47 tot en met 51 Sr diverse mogelijkheden bieden om degene die anders dan als pleger betrokken is bij het onjuist of onvolledig doen van een bij de belastingwet voorziene aangifte, onder specifieke voorwaarden strafrechtelijk aansprakelijk te stellen voor die betrokkenheid. Onder omstandigheden kan een dergelijke gedraging ook opleveren het in artikel 225 lid 2 Sr strafbaar gestelde ('valsheid in geschrift'), welke delictsomschrijving tot eenieder is gericht.

De Hoge Raad oordeelt dat, gelet hierop het oordeel van het hof dat de verdachte – die als belastingadviseur/consulent opzettelijk onjuist aangiftes inkomstenbelasting heeft gedaan 'voor de in de bewezenverklaring genoemde belastingplichtige personen' – kan worden aangemerkt als 'degene die opzettelijk een bij de belastingwet voorziene aangifte onjuist doet' als bedoeld in artikel 69 lid 2 AWR, van een onjuiste rechtsopvatting getuigt.

ANNOTATIE

Bewijsmiddelen: unus testis? Commentaar bij Hoge Raad 15 september 2020, ECLI:NL:HR:2020:1423.***mr. J.H.J. Verbaan***

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie poging tot diefstal met geweld is bewezen verklaard, onder meer dat het hof in strijd met artikel 342 lid 2 Sv de bewezenverklaring uitsluitend heeft doen steunen op de verklaringen van één getuige, te weten de aangeefster. De verdediging heeft overeenkomstig haar pleitnota vrijspraak bepleit, vanwege het ontbreken van voldoende wettig en overtuigend bewijs. Daartoe is aangevoerd dat de aangifte geen steun vindt in de overige bewijsmiddelen in het dossier. Ook zijn er volgens de verdediging vraagtekens te stellen bij de betrouwbaarheid van het door aangeefster opgegeven signalement van de dader.

Het hof stelt op grond van het verhandelde ter terechtzitting en de bewijsmiddelen in onderling verband en samenhang gezien vast dat slachtoffer op 4 januari 2016 aangifte heeft gedaan van feitelijke aanranding van de eerbaarheid en een poging tot diefstal met geweld op 4 januari 2016. Slachtoffer heeft in haar aangifte verklaard dat zij op de bewuste avond om 19:15 uur naar haar huis liep. In Den Haag, vlakbij haar woning, hoorde zij dat iemand achter haar liep. Vervolgens voelde het slachtoffer dat iemand in haar billen kneep en dat een hand onder haar rok naar voren gleed in haar kruis. Vanwege de schrik draaide zij zich om en zag een onbekende man tegenover zich staan. De man greep toen naar haar handtas. Daarop heeft het slachtoffer de man tegen het bovenbeen geschopt en heeft de man de handtas losgelaten. Kort na het incident heeft zij hiervan melding gemaakt via 112. In de 112-melding heeft zij de man omschreven als: een donkere man, ongeveer 28-30 jaar oud, met kaalgeschoren haar, een halflange donkere jas en een donkerblauwe of zwarte rugzak. In haar aangifte heeft zij het volgende signalement van de man gegeven: 1,70 meter lang, ongeveer 28 jaar oud, getint uiterlijk, half lange jas, donker van kleur en een donkere rugzak.

Op 5 januari 2016 heeft het slachtoffer aanvullend verklaard dat zij op 4 januari 2016 met de Sprinter vanuit Delft naar Den Haag CS is gereisd en dat zij om 18:45 uur op het station arriveerde. Vervolgens is zij met tram 6 verder gereisd en uitgestapt bij de halte. Zij heeft in die

verklaring verder aangegeven dat zij dacht dat de man een Pakistaans uiterlijk had.

HTM en ProRail hebben beelden ter beschikking gesteld van de bewuste locaties op station Den Haag CS. Op deze beelden is het slachtoffer te zien en in haar nabijheid is een man te zien die voldoet aan het door haar opgegeven signalement. Uit deze beelden is ook op te maken dat de verdachte, nadat hij op het station dezelfde route had gelopen als slachtoffer, aldaar dezelfde tram 6 heeft genomen. Uit onderzoek van de ov-kaart van de verdachte blijkt daarbij dat de verdachte vervolgens ook op dezelfde halte als slachtoffer is uitgestapt. Van voormelde beelden zijn printscreens gemaakt en getoond aan het slachtoffer. Zij heeft de man op de beelden voor 100% herkend als degene door wie zij volgens haar verklaring is aangerand en die heeft geprobeerd haar te beroven. Het slachtoffer heeft daarover verklaard de verdachte vooral te herkennen aan de huidskleur, het kale hoofd, de kleding, de donkere jas en de grote donkere rugzak. De hiervoor vermelde beelden zijn vervolgens getoond in een aflevering van een lokale televisiezender en in een uitzending van een nationale tv-zender. De verdachte heeft verklaard dat hij zichzelf op die beelden heeft herkend en ook dat hij die dag een donkere rugzak droeg.

Uit de uiteengezette feiten en omstandigheden leidt het hof af dat de verdachte die dag vanaf Den Haag CS bewust dezelfde weg (lopend en per tram) heeft afgelegd als aangeefster en dat hij degene is geweest die vervolgens geprobeerd heeft haar van haar tas te beroven, waartoe hij haar in haar billen heeft geknepen en haar kruis heeft betast. Het hof acht hiertoe redengevend dat het door het slachtoffer kort na het voorval per 112 opgegeven signalement van de verdachte – kaalhoofdig, ongeveer 1.70 meter lang, getinte huidskleur, een halflange donkere jas en een zwarte rugzak – overeenkomen met zowel het door haar in de aangifte opgegeven signalement als de door haar een maand later aangegeven punten van herkenning van de verdachte op de screenshots. Dit in samenhang bezien met de verklaring van de verdachte dat hij zichzelf op de beelden heeft herkend alsook dat hij die dag een zwarte rugzak droeg. Het hof acht gelet op het voorgaande de door de aangeefster afgelegde verklaringen en herkenning consistent en voldoende betrouwbaar. Dit geldt temeer nu de verdachte hiertegenover slechts als verklaring heeft ingebracht – kort gezegd – dat hij op de bewuste dag in zijn eentje met de trein vanuit Delft naar Den Haag CS is gereisd, omdat hij in alle rust wilde nadenken over een probleem. Vanaf het station is hij naar zijn zeggen in een willekeurige tram gestapt om enkele haltes later uit te stappen. Vervolgens is ter hoogte van de halte een rustige woonwijk ingelopen. Even later, nadat hij één of twee sigaretten had gerookt en een oplossing voor zijn probleem had bedacht, is hij weer in de tram gestapt in de richting van Den Haag CS, aldus de verdachte. Het hof acht deze verklaring in het licht van het bovenstaande en gelet op de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen ongeloofwaardig.

De Hoge Raad overweegt dat volgens het tweede lid van artikel 342 Sv het bewijs dat de

verdachte het ten laste gelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend kan worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling heeft betrekking op de tenlastelegging in haar geheel en niet op een onderdeel daarvan. Zij beoogt de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing te waarborgen, in die zin dat artikel 342 lid 2 Sv de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen als de door één getuige naar voren gebrachte feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vereist een beoordeling van het concrete geval. De Hoge Raad kan daarom geen algemene regels geven over de toepassing van artikel 342 lid 2 Sv, maar daarover slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid geven door het beslissen van concrete gevallen. Opmerking verdient nog dat het bij de beoordeling in cassatie of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd (vgl. ECLI:NL:HR:2010:BM2452).

De Hoge Raad overweegt dat het hof naast de verklaringen van aangeefster over onder meer het uiterlijk, de kleding en de rugzak van degene die – kort nadat zij uit de tram was gestapt – achter haar liep en haar heeft geprobeerd te beroven, onder meer voor het bewijs gebruikt heeft camerabeelden van HTM en ProRail waarop te zien is dat een man, die aan het door de aangeefster opgegeven signalement voldeed en nadien door haar is herkend als degene die haar heeft geprobeerd te beroven, zich op het station Den Haag CS in de nabijheid van de aangeefster bevond, dezelfde route als de aangeefster heeft gelopen en dezelfde tram heeft genomen; de verklaring van de verdachte dat hij zichzelf op deze camerabeelden heeft herkend en dat hij op de betreffende dag een donkere rugzak droeg; en de resultaten van het onderzoek van de ov-kaart van de verdachte waaruit blijkt dat hij bij dezelfde halte als de aangeefster is uitgestapt. De Hoge Raad oordeelt dat, gelet op een en ander, niet kan worden gezegd dat de voor het bewijs gebruikte verklaringen van de aangeefster onvoldoende steun vinden in het overige bewijsmateriaal. Van schending van artikel 342 lid 2 Sv is daarom geen sprake.

RECHTSPRAAK

Heeft verdachte elektriciteit weggenomen?

Heeft verdachte elektriciteit weggenomen?

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

De bewezenverklaring houdt in dat de verdachte zelf elektriciteit heeft ‘weggenomen’. Dat kan echter niet zonder meer worden afgeleid uit de bewijsvoering, zodat de bestreden uitspraak ontoereikend is gemotiveerd.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 2 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1371

Zaaknummer: 19/00377

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: V.A. Groeneveld

Wetsartikelen: 310 Sr

RECHTSPRAAK

Was gewone raadkamer bevoegd kennis te nemen van klaagschrift, nu klagers verdacht worden van economisch delict?

Was gewone raadkamer bevoegd kennis te nemen van klaagschrift, nu klagers verdacht worden van economisch delict?

Het cassatiemiddel klaagt dat het klaagschrift ten onrechte niet is behandeld door de economische raadkamer van de rechtbank en dat de beschikking ten onrechte niet is gewezen door de economische raadkamer van de rechtbank.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank, voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen zoals hiervoor onder 1 is weergegeven en wijst de zaak terug naar de rechtbank Oost-Brabant, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1401

Zaaknummer: 19/03359

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Heeft verdachte heroïne tezamen en in vereniging met ander opzettelijk aanwezig gehad?

Heeft verdachte heroïne tezamen en in vereniging met ander opzettelijk aanwezig gehad?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat, mede in het licht van een gevoerd verweer, de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde ontoereikend is gemotiveerd voor zover inhoudende dat de verdachte de in de bewezenverklaring bedoelde heroïne 'tezamen en in vereniging met een ander opzettelijk aanwezig heeft gehad'.

Het cassatiemiddel slaagt in zoverre. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.4 tot en met 3.7.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1376

Zaaknummer: 18/05561

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: B. Kizilocak

Wetsartikelen: 2C Opiumwet

RECHTSPRAAK

Kan verdachte in zijn hoedanigheid van belastingadviseur worden aangemerkt als ‘degene die bij belastingwet voorziene aangifte heeft gedaan’ in de zin van artikel 69 lid 2 AWR?

Kan verdachte in zijn hoedanigheid van belastingadviseur worden aangemerkt als ‘degene die bij belastingwet voorziene aangifte heeft gedaan’ in de zin van artikel 69 lid 2 AWR?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte in zijn hoedanigheid van belastingadviseur/-consulent kan worden aangemerkt als ‘degene die een bij de belastingwet voorziene aangifte heeft gedaan’ in de zin van artikel 69 lid 2 Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: AWR).

Mede gelet op de parlementaire geschiedenis van de thans in artikel 69 lid 2 AWR opgenomen strafbaarstelling kan een als aangifte ingediende gegevensdrager uitsluitend worden aangemerkt als een ‘bij de belastingwet voorziene aangifte’ indien die aangifte is gedaan door degene op wiens belasting- of betalingsplicht die aangifte betrekking heeft, of door degene die uit hoofde van de artikel 42 tot en met 44 AWR als vertegenwoordiger van de belasting- of betalingsplichtige kan optreden.

Het middel gaat uit van de opvatting dat ook buiten deze gevallen sprake kan zijn van het als pleger strafrechtelijk aansprakelijk zijn voor het onjuist of onvolledig doen van een bij de belastingwet voorziene aangifte als bedoeld in artikel 69 lid 2 AWR. Deze opvatting is onjuist, zodat het middel niet tot cassatie kan leiden.

Opmerking verdient dat – zoals ook blijkt uit de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis – artikel 47 tot en met 51 Sr diverse mogelijkheden bieden om degene die anders dan als pleger betrokken is bij het onjuist of onvolledig doen van een bij de belastingwet voorziene aangifte, onder specifieke voorwaarden strafrechtelijk aansprakelijk te stellen voor die betrokkenheid. Onder omstandigheden kan een dergelijke gedraging ook opleveren het in artikel 225 lid 2 Sr strafbaar gestelde (‘valsheid in geschrift’), welke delictsomschrijving tot eenieder is gericht.

Gelet hierop getuigt het oordeel van het hof dat de verdachte – die als belastingadviseur/-consulent opzettelijk onjuist aangiftes inkomstenbelasting heeft gedaan ‘voor de in de bewezenverklaring genoemde belastingplichtige personen’ – kan worden aangemerkt als ‘degene die opzettelijk een bij de belastingwet voorziene aangifte onjuist doet’ als bedoeld in artikel 69 lid 2 AWR, van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1372

Zaaknummer: 19/00684

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 69 AWR

RECHTSPRAAK

Is rechtbank bevoegd tot behandeling klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv, nu tegen vonnis waarbij in beslag genomen auto verbeurd is verklaard geen hoger beroep is ingesteld?

Is rechtbank bevoegd tot behandeling klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv, nu tegen vonnis waarbij in beslag genomen auto verbeurd is verklaard geen hoger beroep is ingesteld?

Bij een op 13 mei 2019 ter griffie van de rechtbank Noord-Nederland ingediend klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv is namens de klager om teruggave verzocht van een op 11 april 2019 onder klagers zus [betrokkene 1] in beslag genomen personenauto. Daartoe is namens de klager onder meer gesteld dat die personenauto hem toebehoort. De rechtbank heeft het klaagschrift bij beschikking van 26 juni 2019 ongegrond verklaard.

Uit door de advocaat-generaal ingewonnen inlichtingen bij de rechtbank Noord-Nederland, zoals vermeld in diens conclusie onder 4, blijkt dat de personenauto waarvan klager teruggave verzoekt bij vonnis van 17 januari 2020 in de strafzaak tegen [betrokkene 1] is verbeurd verklaard. Tegen dit vonnis is geen hoger beroep ingesteld, zodat dit onherroepelijk is.

Het volgende moet worden vooropgesteld. Redelijke wetstoepassing brengt mee dat, als het gerecht dat bevoegd is tot afdoening van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv constateert dat sinds de indiening daarvan de desbetreffende voorwerpen bij inmiddels uitvoerbare beslissing zijn verbeurd verklaard of onttrokken aan het verkeer, dit klaagschrift moet worden opgevat als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv. Indien dat gerecht, gelet op het tweede lid van dat artikel, niet bevoegd is tot behandeling van het zo opgevatte klaagschrift dient het te bepalen dat de griffier de stukken zal zenden naar het tot die behandeling wel bevoegde gerecht (vgl. HR 23 november 1993, ECLI:NL:HR:1993:ZC9284).

In dit geval is het vonnis met daarin de verbeurdverklaring van de genoemde personenauto pas in de cassatiefase van de beklagzaak onherroepelijk geworden. Ook voor die situatie heeft te gelden dat het klaagschrift moet worden opgevat als een klaagschrift als bedoeld in artikel

552b Sv. De Hoge Raad zal met vernietiging van de beschikking van de rechtbank de zaak voor verdere afdoening en behandeling verwijzen naar het ingevolge het tweede lid van artikel 552b Sv bevoegde gerecht.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en bepaalt dat de stukken ter verdere behandeling en afdoening zullen worden gezonden naar de rechtbank Noord-Nederland, zittingsplaats Assen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1370

Zaaknummer: 19/03130

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: H. Bakker

Wetsartikelen: 552a Sv en 552b Sv

RECHTSPRAAK

Dient (ná 14-dagentermijn maar vóór terechtzitting in hoger beroep) door raadsman van verdachte naar hof gezonden faxbericht ('Het hoger beroep is gericht tegen de bewezenverklaring en de strafmaat'), dat zich bij stukken van geding bevindt, te worden aangemerkt als 'schriftuur houdende grieven'?

Dient (ná 14-dagentermijn maar vóór terechtzitting in hoger beroep) door raadsman van verdachte naar hof gezonden faxbericht ('Het hoger beroep is gericht tegen de bewezenverklaring en de strafmaat'), dat zich bij stukken van geding bevindt, te worden aangemerkt als 'schriftuur houdende grieven'?

Het cassatiemiddel keert zich tegen de beslissing van het hof tot niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

Bij de door het hof aan de Hoge Raad gezonden stukken bevindt zich een kopie van een faxbericht dat namens de verdachte op 9 oktober 2019 aan het hof is gezonden. Dit faxbericht houdt onder meer het volgende in:

'Het hoger beroep is gericht tegen de bewezenverklaring en de strafmaat.'

Het in artikel 416 lid 2 Sv bedoelde geval dat de verdachte geen schriftuur houdende grieven heeft ingediend doet zich niet voor indien de schriftuur buiten de in artikel 410 lid 1 Sv genoemde termijn van veertien dagen na de instelling van het hoger beroep, maar wel voorafgaand aan de terechtzitting in hoger beroep is ingediend (vgl. HR 3 september 2013, ECLI:NL:HR:2013:585). Hetzelfde geldt indien een dergelijke schriftuur kennelijk met het oog op de naderende terechtzitting in hoger beroep niet op de griffie van het gerecht dat het vonnis heeft gewezen, maar op de griffie van het gerechtshof waar de zaak in hoger beroep dient, is ingediend (vgl. HR 1 oktober 2019, ECLI:NL:HR:2019:1480).

Het hof heeft mede op de grond dat door de verdachte geen schriftuur houdende grieven is ingediend, de verdachte op de voet van artikel 416 lid 2 Sv niet-ontvankelijk verklaard in het ingestelde hoger beroep. Uit hetgeen hiervoor is vermeld moet echter worden afgeleid dat namens de verdachte een schriftuur houdende grieven is ingediend. Het andersluidende oordeel van het hof is daardoor onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1415

Zaaknummer: 19/05404

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: Vliegen, M. van M. van Vliegen

Wetsartikelen: 416 Sv

RECHTSPRAAK

Was gewone raadkamer bevoegd kennis te nemen van klaagschrift, nu klager wordt verdacht van economisch delict?

Was gewone raadkamer bevoegd kennis te nemen van klaagschrift, nu klager wordt verdacht van economisch delict?

Het cassatiemiddel klaagt dat het klaagschrift ten onrechte niet is behandeld door de economische raadkamer van de rechtbank en dat de beschikking ten onrechte niet is gewezen door de economische raadkamer van de rechtbank.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Overijssel, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1374

Zaaknummer: 19/04742

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: Th.J. Kelder en Uijtdewillegen, P. P. Uijtdewillegen

Wetsartikelen: 552a Sv en 18 WED

RECHTSPRAAK

Is OM ontvankelijk in vervolging, nu verdachte ter zake van hetzelfde feit reeds eerder onherroepelijk is veroordeeld?

Is OM ontvankelijk in vervolging, nu verdachte ter zake van hetzelfde feit reeds eerder onherroepelijk is veroordeeld?

Het cassatiemiddel klaagt over het – in de bestreden uitspraak besloten liggende – oordeel van het hof dat het openbaar ministerie ontvankelijk is in de vervolging ter zake van het in de zaak met parketnummer 01-185846-16 onder 2 ten laste gelegde. Het voert daartoe aan dat de verdachte ter zake van hetzelfde feit reeds eerder onherroepelijk is veroordeeld.

Op de gronden zoals vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4 tot en met 9 is het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel van het hof dat het openbaar ministerie ontvankelijk is in de vervolging voor het in het cassatiemiddel bedoelde feit niet zonder meer begrijpelijk. Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het in de zaak met parketnummer 01-185846-16 onder 2 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug de zaak naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1422

Zaaknummer: 19/01487

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M. Kuijer

Advocaten: Klewer, L. L. Klewer

Wetsartikelen: 68 Sr

RECHTSPRAAK

Kon hof oordelen dat feit niet is verjaard op de grond dat verjaring is gestuit door inverzekeringstelling verdachte?

Kon hof oordelen dat feit niet is verjaard op de grond dat verjaring is gestuit door inverzekeringstelling verdachte?

Eerste middel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verjaring is gestuit door de inverzekeringstelling van de verdachte en het openbaar ministerie ontvankelijk is in de vervolging.

In cassatie kan ervan worden uitgegaan dat op grond van artikel 70 (oud) Sr, zoals dit luidde ten tijde van het ten laste gelegde, de verjaringstermijn van het ten laste gelegde misdrijf omschreven in artikel 245 Sr niet zou kunnen zijn voltooid voor 3 januari 2016. Verder volgt uit de vaststellingen van het hof dat de in de tenlastelegging genoemde persoon ten aanzien van wie het feit is gepleegd, ten tijde van het ten laste gelegde de leeftijd van achttien jaren nog niet had bereikt.

In geval van verandering van wetgeving met betrekking tot de verjaring geldt naar hedendaagse rechtsopvatting in strafzaken als uitgangspunt dat deze verandering direct van toepassing is, met dien verstande dat een reeds voltooide verjaring wordt geëerbiedigd (vgl. HR 29 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK1998).

Uit het voorgaande volgt dat de met ingang van 1 april 2013 veranderde wetgeving direct van toepassing is geworden terwijl nog niet sprake was van een reeds voltooide verjaring. Dit brengt mee dat op grond van artikel 70 lid 2 aanhef en onder 2° Sr het recht tot strafvordering niet verjaart. Het oordeel dat het ten laste gelegde feit niet is verjaard, is dus juist, wat er ook zij van de gronden waarop dat oordeel steunt.

Het cassatiemiddel faalt.

HR ambtshalve

Het hof heeft de verdachte de verplichting opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer het in het arrest vermelde bedrag te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door het in het arrest genoemde aantal dagen hechtenis.

De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof ambtshalve vernietigen voor zover daarbij vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend voor zover bij de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer vervangende hechtenis is toegepast, bepaalt dat ten aanzien van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het slachtoffer met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling van gelijke duur kan worden toegepast en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1421

Zaaknummer: 19/04228

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: D.N. de Jonge

Wetsartikelen: 70 Sr

RECHTSPRAAK

Verweer met betrekking tot schatting wederrechtelijk verkregen voordeel voor zover dit betrekking heeft op legale contante inkomsten van betrokkene.

Verweer met betrekking tot schatting wederrechtelijk verkregen voordeel voor zover dit betrekking heeft op legale contante inkomsten van betrokkene.

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping van een verweer met betrekking tot de schatting door het hof van het wederrechtelijk verkregen voordeel voor zover dit betrekking heeft op de legale contante inkomsten van de betrokkene.

Het hof is bij de berekening van de 'legale contante ontvangsten inclusief bankopnamen' in de periode van 1 januari 2007 tot en met 30 januari 2013 uitgegaan van een uit de bankafschriften van de betrokkene af te leiden bedrag van € 64.270,50 dat aan contanten is opgenomen. In aanmerking genomen dat uit de voor het bewijs gebruikte kasopstelling blijkt dat de betrokkene in de betreffende periode blijkens opgave aan de belastingen € 156.451 aan salaris van [D] B.V. had ontvangen, is het verweer dat van dit bedrag € 85.607,28 op een bankrekening is gestort en het resterende bedrag (legaal) contant zou zijn ontvangen, en dat het hof derhalve bij de berekening is uitgegaan van een te laag bedrag aan legale contante ontvangsten, niet toereikend gemotiveerd verworpen.

Dit wordt niet anders door de overweging van het hof luidende: 'Overigens, als veroordeelde wel elke maand € 1.250,- contant (extra) salaris zou hebben ontvangen, dan is dat wederrechtelijk verkregen voordeel omdat hiervan niets uit de boekhouding is gebleken en het daarom aannemelijk is dat het afkomstig is uit de "zwarte" omzet van [D] BV'. Immers, in aanmerking genomen dat de aanwezigheid in een vermogen van gelden waarvan niets uit de boekhouding is gebleken op zichzelf nog niet meebrengt dat het gehele vermogen als van enig misdrijf afkomstig dient te worden aangemerkt (vgl. HR 25 maart 2014, ECLI:NL:HR:2014:693), heeft het hof niet toereikend gemotiveerd dat het contant betaalde deel van het salaris volledig van enig misdrijf afkomstig is.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1414

Zaaknummer: 19/03474

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Herziening op basis van handgeschreven verklaring van getuige A, inhoudende dat aangeefster tegen A heeft verteld dat ze valse aangifte had gedaan.

Herziening op basis van handgeschreven verklaring van getuige A, inhoudende dat aangeefster tegen A heeft verteld dat ze valse aangifte had gedaan.

In de aanvraag wordt gesteld dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv, omdat zijn zaak niet zou hebben geleid tot een veroordeling als de rechter bekend zou zijn geweest met de bij de aanvraag gevoegde handgeschreven verklaring van [betrokkene 1].

Het bewijsmateriaal waarover het hof bij het doen van zijn uitspraak beschikte, zoals onder 3.2 is weergegeven, omvat onder meer de verklaringen van [aangeefster] van 17 en 18 december 2015 over de door de aanvrager gepleegde mishandeling. Die verklaringen vinden steun in drie processen-verbaal van bevindingen, een verklaring van de getuige [getuige 1] en een geneeskundige verklaring van de arts M.M. Mulders. Tegenover dat bewijsmateriaal is de bij de aanvraag overgelegde verklaring van [betrokkene 1] van 14 januari 2020 van onvoldoende gewicht om te kunnen gelden als een gegeven in de zin van artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

Dat wordt niet anders door de eveneens bij de aanvraag gevoegde verklaring van [aangeefster] van 12 november 2018, die inhoudt dat de aanvrager haar niet heeft mishandeld en dat zij zwaar onder invloed van alcohol en drugs een handgeschreven briefje van de politie moest ondertekenen. Deze verklaring geeft immers geen steun aan de in de verklaring van [betrokkene 1] van 14 januari 2020 geschetste gang van zaken.

Een en ander betekent dat niet sprake is van het ernstig vermoeden dat het hof de aanvrager zou hebben vrijgesproken als het bekend was geweest met wat in de aanvraag is aangevoerd.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1420

Zaaknummer: 20/01293

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J.W.H. Peters

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Vinden verklaringen van aangeefster voldoende steun in aanwezigheid van verdachte op of nabij plaats delict?

Vinden verklaringen van aangeefster voldoende steun in aanwezigheid van verdachte op of nabij plaats delict?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof in strijd met artikel 342 lid 2 Sv de bewezenverklaring uitsluitend heeft doen steunen op de verklaringen van één getuige, te weten de aangeefster.

Het hof heeft naast de verklaringen van aangeefster [slachtoffer] over onder meer het uiterlijk, de kleding en de rugzak van degene die – kort nadat zij uit de tram was gestapt – achter haar liep en haar heeft geprobeerd te beroven, onder meer voor het bewijs gebruikt camerabeelden van HTM en ProRail waarop te zien is dat een man, die aan het door de aangeefster opgegeven signalement voldeed en nadien door haar is herkend als degene die haar heeft geprobeerd te beroven, zich op het station Den Haag Centraal in de nabijheid van de aangeefster bevond, dezelfde route als de aangeefster heeft gelopen en dezelfde tram heeft genomen; de verklaring van de verdachte dat hij zichzelf op deze camerabeelden heeft herkend en dat hij op de betreffende dag een donkere rugzak droeg; en de resultaten van het onderzoek van de ov-kaart van de verdachte waaruit blijkt dat hij bij dezelfde halte als de aangeefster is uitgestapt. Gelet op een en ander kan niet worden gezegd dat de voor het bewijs gebruikte verklaringen van de aangeefster onvoldoende steun vinden in het overige bewijsmateriaal. Van schending van artikel 342 lid 2 Sv is daarom geen sprake. Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1423

Zaaknummer: 18/05382

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: 342 Sv

RECHTSPRAAK

Moet ‘alle’ niet aan Belastingdienst opgegeven omzet van B.V. worden aangemerkt als ‘uit misdrijf afkomstig’?

Moet ‘alle’ niet aan Belastingdienst opgegeven omzet van B.V. worden aangemerkt als ‘uit misdrijf afkomstig’?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat ‘alle’ niet aan de Belastingdienst opgegeven omzet van [D] B.V. moet worden aangemerkt als ‘uit misdrijf afkomstig’.

Vermogensbestanddelen waarover men de beschikking heeft doordat belasting is ontdoken, kunnen worden aangemerkt als voorwerpen ‘afkomstig (...) uit enig misdrijf’ in de zin van artikel 420bis, 420ter en 420quater Sr (vgl. HR 7 oktober 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2774).

In het geval dat van misdrijf afkomstige vermogensbestanddelen zijn vermengd met vermogensbestanddelen die zijn verkregen door middel van legale activiteiten, kan het aldus vermengde vermogen worden aangemerkt als ‘mede’ of ‘deels’ uit misdrijf afkomstig. De aanwezigheid in een vermogen van bestanddelen met een criminele herkomst brengt op zichzelf nog niet mee dat het gehele vermogen als van enig misdrijf afkomstig dient te worden aangemerkt (vgl. HR 23 november 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN0578).

Het hof heeft vastgesteld dat ongeveer de helft van de gehele omzet van [D] B.V. in de periode van 1 juni 2009 tot en met 30 januari 2013 niet is verantwoord en niet is betrokken in de heffing van de vennootschapsbelasting en de omzetbelasting, waardoor sprake is van vermenging van legaal en illegaal verkregen gelden, alsmede dat aldus een belangrijk en niet te verwaarlozen bedrag aan belasting niet is afgedragen aan de Belastingdienst. Gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld, moet dat aan belasting ontdoken bedrag worden aangemerkt als het uit enig misdrijf afkomstige voorwerp. De vaststellingen van het hof kunnen daarom niet de conclusie van het hof dragen dat ‘alle niet verantwoorde omzet’ kan worden aangemerkt als ‘uit misdrijf verkregen’.

Voor zover het middel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld. Het kan echter niet tot cassatie leiden, nu de hiervoor weergegeven omstandigheden, ook los van de door het hof

getrokken conclusie, voldoende grond bieden voor de vaststelling dat – overeenkomstig hetgeen is bewezen verklaard – ‘een aanzienlijk geldbedrag’ kan worden aangemerkt als uit enig misdrijf afkomstig. Voorts heeft het hof vastgesteld dat een deel van de niet verantwoorde omzet heimelijk werd overgebracht naar Zwitserland en weer ter beschikking werd gesteld aan [D] B.V. doordat het werd uitgeleend aan [D] B.V. of werd geïnvesteerd in panden in Nederland die door [D] B.V. werden gebruikt. Deze vaststellingen bieden voldoende grond voor de vaststelling dat ook ‘onroerend goed’, waaronder de in de bewezenverklaring genoemde panden, in ieder geval gedeeltelijk kan worden aangemerkt als uit enig misdrijf afkomstig. Tegen die achtergrond – en gelet op de andere feiten die het hof daarnaast ten laste van de verdachte heeft bewezen verklaard, te weten (kort gezegd) het deelnemen aan een criminele organisatie, het meermalen opzettelijk gebruikmaken van een vals geschrift en het meermalen overtreden van de Wet wapens en munitie – heeft de verdachte onvoldoende belang bij vernietiging van het bestreden arrest en hernieuwde behandeling van de zaak.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1377

Zaaknummer: 19/03473

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 420bis Sr en 420ter Sr